

O VODĚRADOVI A DOBROVÍTOVI

www.slanskepovesti.cz

předehra **Ami G Ami Ami F G Ami**

Ami

Jedenáctý století to byla doba zvláštní,
doba plná změn a doba plná vášní.

F

Přijmout nový náboženství tu pohanský dav

G

s křesťanskými knězi nutí kníže Vratislav.

Žádný velký cavyky a žádný velký vzdechy,
křtí se všichni bez rozdílu, křtí se celý Čechy.
Pro pohany s jejich bůžky doba velmi zlá je.
Berou jim tu sochy a kácí posvátný háje.

Ami F G Ami

Ať už má svatozář anebo rohy,
může být dobrá může být podlá.

Někdo má Boha a někdo zase bohy,
je jiná pro každého ta jeho modla.

Ve Kvílicích u Slaného zeman Dobrovít,
i když to nesl nelibě, nařídil nechat křtít
svoji celou vesnici – to nikdo nebyl rád,
hlavně zdejší pohanský kněz vlchvec Voděrad.

Slánský župan přísný byl, a všichni se ho báli,
jenom vlchvec Voděrad začal dělat naschvály.
A když potom přišel ten den hromadného křtění,
zjistilo se ve vesnici, že zmizel, že není.

Ať už má svatozář...

Uplynul nějaký čas, a tak jak praví báje,
dál všichni tajně chodili do posvátného háje.
Kostel i s božími muky rozevřely nůžky.
Všichni měli pořád doma svý domácí bůžky.

mezihra **Ami F G Ami**

Nebyla pro Dobrovíta víra zas tak vlivná.
Nastaly však špatný časy, přišla doba divná.
Možná jenom shoda náhod či logických proměn,
do kláštera sázavského odešel syn Pomněn.

Ve vsi vypukla horká nemoc. Čí to byla vina?
Poslat musel do války pak nejstaršího syna.
Když zemřela mu žena s dcerou, starý zeman chřadl.
Ranou byla zpráva: „Syn Vicemil v bitvě padl.“

Ať už má svatozář...

Strašným žalem běsnil zeman pološílený.
Kde se vzal, tu se vzal ve vsi vlchvec zmýlený.
„Bohové se pomstili,“ zní slova Voděrada.
„Spalme kostel a i kříže,“ zněla jeho rada.

Tak se ohně rozhořely, každý kříž byl zdupán,
než se svými zbrojnoši zasáhl slánský župan.
Své oběti přinesly ty časy na změny.
Voděrada s Dobrovítem spolply plameny.

Ať už má svatozář...